

ПАЛЕЧКО И ДОБРАНЪ-ТОПОЛАНЪ

(Чешка приказка)

Единъ голѣмъ и единъ малъкъ човѣкъ се срещнали на пѣтя. Голѣмиятъ билъ като топола, а малкиятъ като моя палецъ. И затова хората го наричали Палечко. Голѣмиятъ пѣкъ наричали Добранъ-Тополанъ, защото, макаръ много едъръ и силенъ, билъ много внимателенъ и добъръ къмъ всички и къмъ всички. Той и пѣтъ не минавалъ на мравята. Самъ казвалъ за себе си, че станалъ толкова голѣмъ, за да прави добрини на хората. Палечко, то се знае, не билъ силенъ, но за туй пѣкъ билъ уменъ и хитъръ като никой другъ на свѣта.

— За кжде бързашъ! — попиталъ великанътъ малкия.

— Тръгнахъ да скитамъ по свѣта, та да се поизуча и да се поотъркамъ малко!

— Тогава можемъ да вървимъ заедно, — казалъ великанътъ.

— Да вървимъ! — отвърналъ Палечко, като се спрѣлъ. Но трѣбва по-рано добре да се разберемъ, та да не би нѣкой отъ насъ да сглупи нѣщо.

— Добре! — съгласилъ се великанътъ — нека да поседнемъ малко. Но когато великанътъ сложилъ огромното си тѣло, земята се разтърсила, та Палечко се изплашилъ.

— Струва ми се, че нищо нѣма да излѣзе отъ нашето приятелство! — рекълъ следъ известно време уплашениятъ Палечко. Ти си твърде голѣмъ и нѣкога отъ приятелство може да седнешъ върху главата ми и да ме смажешъ.

— Не се бой, — успокоилъ го великанътъ. Азъ ще гледамъ да не стане такова нѣщо. И ако други поискать да ти направятъ пакостъ, азъ така ще те защитавамъ, че никой не ще посмѣе да се доближи до тебе.

— Тогава съмъ съгласенъ, — отвърналъ Палечко, — а сега трѣбва да си кажемъ, кой какво може.

— Азъ — започналъ Добранъ — мога съ една ржка да изтъргамъ най-голѣмото дърво отъ земята; за мене е играчка да разтрошавамъ скалитѣ съ дланъта си. Като духна пѣкъ въ гората, дърветата почватъ да се огъватъ като прѣти; тропнали съ кракъ, цѣлата земя се разтърсва отъ дѣно. А като плѣсна съ ржце, почва да гърми.

— Азъ — призналъ си Палечко — не мога нище такова. Но пѣкъ щомъ плесна съ ржце и тропна съ кракъ, всичко около мене се развеселява. Хората захващатъ да се смѣятъ, да се шегуватъ и забравятъ всѣкидневнитѣ си грижи. А щомъ духна, между хората се вселява миръ и щастие. Обичамъ веселбата, шегата и смѣха.

— Е, тогава да станемъ добри другари! — прибавилъ великанътъ. Азъ силенъ, ти веселъ — цѣлиятъ свѣтъ ще бжде нашъ. Хайде да вървимъ! . .